

i Skolen, end han nu behøver efter Lovgivningen. Og jeg ser ikke noget i dette Lovforslag, der skal kunne dække ham. Jeg ser ikke, at man har stillet Midler til Raadighed til at holde ham skadesløs for at opgive denne Ret til at faa Børnene udskrevne med 13 Aars Alderen. Det er vistnok heller ikke rigtigt over for Barnet. Naar det er et livligt og begavet Barn, maa det lide under at skulle være sammen med Sinkerne, der ikke kunne følge med i Undervisningen, medens det, naar det var kommet ud et Aar før, kunde have deltaget i en særlig Fagundervisning, saa de dermed vilde have vundet et Aars Fremgang. Det er ikke alene vigtigt for selve Barnets Skyld, som kan vinde et Aar i sin Uddannelse for sin Livsbestemmelse, men det er ogsaa vigtigt for den fattige Mand, der risikerer at komme under Fattigvæsenet, hvis den Bestemmelse i den nugældende Lov bliver ophævet. Jeg fraraader, at denne Bestemmelse bliver ophævet, da den dog en Gang imellem kan gøre sin Nytte, og da det har vist sig, at den ikke er bleven misbrugt. — Om Mulkerne skal jeg ikke sige meget. Jeg har ikke noget at indvende mod den Mulkt, der er bleven foreslaet. Men jeg kunde dog have lyst til at gøre opmærksom paa, hvad jeg ogsaa saa i det, som denne Skolelærer havde skrevet i Lolland-Falsters Stiftstidende, at han anpriste det som et priseligt Formaal at anvende Mulkerne til Præmier for de dygtige og flittige skolesøgende Børn. Det har bevirket hos ham, at Børnene ere blevne mere flittige nu. Fra først af var der blevet bestemt det samme Beløb til Præmier, som Bøderne for Forsømmelserne androge, men nu kan det ikke slaa til, nu, da Forsømmelserne ere blevne færre, maa Sogneraadene give til i Stedet for. Saa meget ere altsaa Forsømmelserne blevne ringere. Han gik ud fra den Forudsætning, at det maaske kunde føre til at formindske Forsømmelserne, saa at der omtrent ingen blev, og Sogneraadet vilde vistnok villig tilskyde en Del til Præmierne, naar det dermed kunde opnaa en mere flittig Skolegang. Som sagt, Skolemulkerne skal jeg ikke nærmere omtale.

Jeg kommer nu til Undervisningens Ordning og Omfang. I § 6 staar i første Linie: „Børnene i den offentlige Skole inddeles i Klasser, efter Alder, Fremgang og Modenhed“. Ja, det er ganske rigtigt, det er noget, vi alle kunne være enige om, men jeg forstaar ikke det, der følger efter i Paragraffen, hvor der tillægges Skoledirektionen en saa stor Myndighed; der staar nemlig følgende: „Saa længe en Skole paa Landet med en Lærer ikke i to paa hinanden følgende Aar har været søgt af over 35 Børn, kan dog Undervisningen eller en Del af denne med Skoledirektionens Samtykke foregaa i en Klasse for samtlige skolesøgende Børn“. Nu sætter man altsaa Klasserne ned til et Antal af 35, men samtidig giver man Skoledirektionen Lov til at fritage en Lærer, som har over 35 Børn, for at holde 2 Klasser. Jeg forstaar ikke det. Jeg kan ikke se andet, end at en Lærer efter den gamle Klasseinddeling med 50 Børn vil kunne undervise de 50 lige saa tilfredsstillende eller meget mere tilfredsstillende, end en Lærer kan undervise 35 Børn i forskellig Alder fra 6—14 Aar. Det er aldeles ubegribeligt, at man vil give Skoledirektionen en saadan Myndighed. Jeg ser ikke nogen anden Grund dertil end maaske Bekvemmelighedssyn for Læreren, men det er ikke i Skolens Interesse eller af Hensyn til Skolen. Men er Nedsættelsen af Elevertallet i Klasserne da af saa væsentlig Betydning for Undervisningen? Jeg er tilbøjelig til at tro, at det har ikke saa megen Betydning. Jeg kender Fagmænd, der have sagt til mig: Nogle faa Elever mere eller mindre gøre intet til Sagen, det har ingen Betydning. Men er det alligevel af Betydning for Undervisningen, maa det have saa meget større Betydning, naar de 35 Børn bleve satte i to Klasser, saa at der kun blev 17 i hver, saa maatte Læreren først rigtig kunne undervise Børnene og skaffe dem rigelige Kundskaber, og jeg forstaar derfor ikke, hvorfor man vil tillade, at Skoledirektionen gør Undtagelse fra den Regel. Det er i det hele en stor Fejl ved dette Lovforslag, at der er alt for mange Undtagelser for Myndighederne og alt for meget overladt til Ministeren. Naar alt kom-